

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 3/10
11.03.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Стојана Јокића и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву А.Т. д.о.о. Б, који је поднет преко пуномоћника Ђ.Н, адвоката из Б, за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда 22 У 1422/10 (2007) од 10.02.2010. године, уз учешће Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије, у правној ствари недоношења решења по захтеву за добијање дозволе за емитовање радио станице, у нејавној седници већа одржаној дана 11.03.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА СЕ решење Управног суда 22 У 1422/10 (2007) од 10.02.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновни поступак. О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца А.Т. д.о.о. Б, овде подносиоца захтева, поднета против тужене Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије због недоношења решења по захтеву тужиоца за добијање дозволе за радио станице у мрежи ММДС на подручју Града Београда (шест локација), јер нису испуњени за то прописани услови из члана 24. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" број 46/96).

Подносилац захтева предлаже преиспитивање побијане одлуке Управног суда на основу члана 49. став 3. ЗУС-а због повреде закона и повреда правила поступка које је могло бити од утицаја на решење ствари. У захтеву наводи да се Управни суд погрешно позвао на одредбе чл. 58. и 65. Закона о телекомуникацијама када је нашао да Министарство за капиталне инвестиције није било надлежно за издавање дозволе за рад радио станица у моменту подношења захтева дана 04.03.2005. године. Ово са разлога што те одредбе наведеног закона, на које се суд позива нису у то време биле у примени имајући у виду одредбу члана 114. Закона о телекомуникацијама. Стога сматра да су захтев као и ургенција од 07.07.2005. године поднети надлежном органу, при чему ову чињеницу не спори ни тужена Агенција. С обзиром да је поднети захтев био потпун укључујући и плаћени износ тражене таксе за поступање по захтеву, те да Закон о општем управном поступку и Закон о телекомуникацијама у овој правној ствари искључују жалбу, налази да су у време подношења тужбе били испуњени сви процесни услови за покретање управног спора због ћутања администрације и да је Управни суд повредио Закон о управним споровима када је тужбу одбацио као преурањену. У захтеву указује и на повреде правила поступка учињене тиме што Управни суд није доставио тужиоцу одговор тужене на тужбу као и тиме што није наложио Републичкој агенцији за телекомуникације да достави решење о издавању дозвола за радио станице на које се позива Сектор за контролу радио комуникације у свом допису од 14.08.2008. године упућеном тужиоцу, а што је тужилац изричито тражио у поднеску достављеном суду дана 21.12.2009. године, који суд према разлозима решења није узео у разматрање нити је дао разлоге за одбијање предлога тужиоца. Са ових и осталих разлога изнетих у захтеву предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијано решење Управног суда.

Републичка агенција за телекомуникације у одговору на захтев је предложила да суд донесе одлуку којом ће одбити захтев за преиспитивање побијане одлуке Управног суда.

Испитујући дозвољеност поднетог правног средства у смислу члана 49. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд налази да је захтев за преиспитивање решења Управног суда 22 У 1422/10 (2007) од 10.02.2010. године, дозвољен. Наиме, захтев је поднет Врховном касационом суду против правноснажног решења Управног суда донетог по тужби у управном спору, дакле против правноснажне одлуке Управног суда, како је то и прописано чланом 49. став 1. овог Закона. Надаље, захтев је поднет у правној ствари у којој је, према члану 71. Закона о системима веза ("Сл. лист СФРЈ" 41/88 и "Сл. лист СРЈ" бр. 34/92... 28/96) који је био на снази у време подношења захтева странке којим је покренула управни поступак, као и према члану 23. став 3. Закона о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/03) који је био на снази у време подношења тужбе у управном спору, у управном поступку била искључена жалба, чиме су испуњени услови за подношење захтева прописани чланом 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима. Такође, захтев је поднет

захтева прописани чланом 10. став 2. така 8. Закона о управним спорovima. Такође, захтев је поднет због повреде закона и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, из којих разлога се захтев за преиспитивање и може поднети по члану 49. став 3. Закона о управним спорovima.

Оцењујући побијану одлуку Управног суда, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева за преиспитивање којима се указује да је побијано решење донето уз повреду одредбе члана 24. Закона о управним спорovima ("Сл. лист СРЈ" број 46/96), на основу које одредбе је Управни суд закључио да је тужба преурањена.

Наиме, из достављених списа и доказа приложених уз тужбу види се да је тужилац А.Т, дана 04.03.2005. године поднео Министарству за капиталне инвестиције Републике Србије захтев за добијање дозволе за радио станице у мрежи ММДС на подручју Београда, позивајући се на одредбе чл. 68. и 72. Закона о системима веза (Сл. лист СФРЈ" бр. 41/88... 28/96). Такође се види да је, поступајући по налогу наведеног Министарства датог у поднеску број 345-06-00381/2005-13 од 30.03.2005. године, у коме је опредељен износ таксе коју је подносилац дужан да уплати за тражене дозволе, тужилац уплатио таксу 25.05.2005. године и уз доказ о плаћању о томе обавестио Министарство поднеском од 26.05.2005. године. Надаље се види да је тужилац истом органу поновио тражење за одлучивање по поднетом захтеву дана 07.07.2005. године. У списима се налази и поднесак од 24.08.2006. године, насловљен Републичкој агенцији за телекомуникације, којим тужилац тражи наставак поступка у предмету добијања дозволе за радио станице, указујући да по његовом захтеву од 04.03.2005. године и ургенцији поднетим тада надлежном органу није решено, као и одговор Агенције од 22.09.2006. године из кога произилази да Агенција неће поступити по наведеном захтеву странке, позивајући се на услове за издавање одобрења прописане Законом о телекомуникацијама и подзаконским актима донетим на основу тог Закона.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је, код оваквог стања ствари тужбу одбацио као преурањену, закључујући да нису испуњени услови из члана 24. став 1. Закона о управним спорovima, јер је тужилац, тиме што је захтев и ургенцију поднео Министарству за капиталне инвестиције дана 04.03.2005. и 07.07.2005. године, исте упутио ненадлежном органу. Према датим разлозима Управног суда, у време подношења захтева важио је Закон о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/03), а према одредби чл. 58. и 65. тог Закона дозволе за радио станице издаје Републичка агенција за телекомуникације а не наведено Министарство. Надаље, Управни суд налази да, уколико би се захтев тужиоца од 24.08.2006. године који је поднет надлежној Републичкој агенцији за телекомуникације за наставак поступка у предмету добијања дозволе сматрао захтевом за издавање дозволе, услови из члана 24. став 1. Закона о управним спорovima нису испуњени, јер није поновљено тражење туженом органу.

Одредбом члана 114. став 1. Закона о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/03 од 24.04.2003. године) прописано је да овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у Службеном гласнику Републике Србије. Одредбом члана 114. став 2. истог Закона, прописано је да се одредбе овог закона којима се уређује оснивање агенције примењују даном ступања на снагу закона, а остале одредбе закона примењују се даном истека три месеца од дана објављивања у Службеном гласнику Републике Србије акта о избору председника и чланова управног одбора агенције. Оснивање Републичке агенције за телекомуникације прописано је одредбом члана 7. Закона о телекомуникацијама. Одлука Народне скупштине о избору председника и чланова управног одбора објављена је у Службеном гласнику Републике Србије број 44/05 од 27.05.2005. године. Код изнетог и сагласно наведеној одредби члана 114. Закона о телекомуникацијама, од дана ступања овог закона на снагу примењује се само одредба о оснивању агенције, док се остале одредбе Закона, па и чл. 58. и 65. на које се Управни суд позива, примењују од 27.08.2005. године односно истеком три месеца од дана објављивања одлуке о избору управног одбора Агенције у Службеном гласнику Републике Србије.

То значи да у време подношења захтева странке 04.03.2005. године и ургенције 07.07.2005. године одредбе Закона о телекомуникацијама које се односе на поступање по захтевима за давање дозволе за радио станице нису биле у примени, већ да је за поступање по таквом захтеву било надлежно Министарство за капиталне инвестиције Републике Србије, сагласно члану 69. Закона о системима веза ("Сл. лист СФРЈ" број 41/88 и "Сл. лист СРЈ" бр. 34/92... 28/96) и члану 10. Закона о министарствима ("Сл. гласник РС" бр. 19/04... 43/07). Стога Врховни касациони суд налази да је Управни суд у побијаном решењу погрешно закључио да је тужба преурањена у смислу услова из члана 24. Закона о управним спорovima, односно да је странка захтев од 04.03.2005. године и ургенцију од 07.07.2005. године поднела ненадлежном органу и да се тек поднесак странке од 24.08.2006. године може сматрати захтевом за издавање дозволе за рад радио станице поднетим надлежном органу, али да по овом захтеву није поновљено тражење.

Код чињенице да је странка поднела надлежном органу захтев којим је покренула управни поступак у одређеној правној ствари и да тај орган није по захтеву решио у време док је био надлежан, околност да је услед измена законских прописа за решавање у тој правној ствари прописана надлежност другог органа не може бити разлог непоступања по захтеву странке, већ је по том захтеву дужан да поступи надлежни орган.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним спорovima ("Сл. гласник РС" број 111/09) одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку расправи питања на која му је указано овом пресудом, имајући при томе у виду и да је према члану 150. Закона о електронским комуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/10 од 30.06.2010. године) који је ступио на снагу 08.07.2010. године престао да важи Закон о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" број 44/03) ПРЕСУДИЛО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа- судија

Снежана Живковић,с.р.